

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ,
perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa**

Et In octo Partes ... distincta ...

De Poenitentia Et Reliqvis Sacramentis

Vindalium, 1646

Sect. IV. An satisfactio facta in peccato sufficiat, & de eius vi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38867

sine rationabili causa eam mitigare potest.

SECTIO IV.

*An satisfactio facta in peccato sufficiat,
& de eius vi.*

CONCLUSIO. I.

Satisfactio facta in peccato mortali; sufficit ad integritatem sacramenti, & & etiam probabiliter ad illius effectum ex opere operato.) Prior pars probatur 1. quia ex communi Doctorum consensu, confessorius potest exigere interdum à poenitente, ut poenitentiam impleat, antequam ei absolutionem impertiat: imò ex probabili sententia, potest confessorius approbare satisfactionem, à poenitente spontè exhibitam, antequam confiteretur. In quibus casibus satisfactio valet ad integritatem sacramenti; & tamen non supponit gratiam in subiecto, cum præcedat absolutionem, cuius beneficio infunditur gratia.

Probatur 2. nam satisfactio facta, iuxta præceptum à confessorio impostum, sufficit ad integritatem sacramenti:

DE POENITENTIA. CAP. V. 79

nihil enim aliud meritò, ad valorem satisfactionis, exigi potest. Atqui confessorius non iubet, vt poenitens impostam poenitentiam exequatur, in statu gratiæ, sed tantum vt faciat opus iniunctum, quantum ad substantiam; ad eum modum quo Ecclesia ieiunium indicens, non præcipit vt ieiunes in statu gratiæ, sed simpliciter vt ieiunium serues: quia substantia tantum operis, & non illius modus cadit sub præcepto, vt aiunt, & latius dicetur in Idea Theologiæ Moralís. Ergo satisfactio sufficit ad integritatem sacramenti, etsi impleta non sit in statu gratiæ.

Posterior pars suadetur: nam poenitens qui implet poenitentiam in statu peccati mortalis, non peccat, siue contra præceptum confessorij, siue contra reuerentiam sacramento debitam, vt est communis sententia. Ergo signum est, eiusmodi poenitentiam non carere effectu suo; quia si eo careret, poenitentiam in eo statu implens peccaret, eò quod poneret obicem effectui sacramenti. Et hoc maxime vrgeri potest, aduersus eos qui docent, satisfactionem sacramentalem producere gratiam sanctificantem, ex opere operato.

Deinde satisfactio à confessario impo-

fitā, non est opus hominis, sed Christi, quod ex se viuum est, & effectum confert non ponenti obicem: atqui peccatum mortale, etsi sit obex gratiæ, non tamen est obex remissionis pœnæ: nulla enim ratio afferri potest, cur ille qui versatur in peccato lethali, non possit soluere pœnam debitam pro peccato, quod aliàs remissum est quoad culpam; etsi pro peccato quo nunc afficitur, pœnæ aeternæ, quæ à priori distincta est, sit obnoxius; ad eum modum quo potest soluere centum, qui aliunde debet mille.

Dices, nos suprâ docuisse, inter conditiones ad satisfactionem necessarias, requiri statum gratiæ, non ergo ea quæ sit in peccato mortali, prodesse potest ad solutionem pœnæ. Respondeo nos ibi egisse de satisfactione, quæ sit extra sacramentum; iam verò de ea disputare, quæ imponitur in sacramento. Licet autem ad priorem requiratur status gratiæ, non sequitur quòd ad posteriorem necessarius sit, propter rationem allatam; quia scilicet illa est opus hominis, hæc verò opus Christi, quatenus per eam illius satisfactiones nobis applicantur.

CONCLUSIO II. Satisfactio sacramentalis habet vim remittendi ex opere operato, pœnas temporales pecca-

DE POENITENTIA. CAP. V. 81
tis remissis debitas, non autem producen-
di gratiam sanctificantem.) Prima pars
probat, quia certum est eiusmodi satis-
factionem habere vim, producendi ali-
quem effectum ex opere operato, aliàs
non haberet maiorem efficaciam quàm
satisfactio, quæ fit extra sacramentum,
quod dici non potest; cum sit pars sa-
cramenti, ac proinde sacramentalem si-
gnificationem habeat, & quod inde fit, ef-
fectum quem significat producere de-
beat, iuxta regulam assignatam, ubi de
sacramentis in genere. Quod si habet ef-
fectum aliquem ex opere operato, nullus
ei commodiùs assignari potest, quàm re-
missio pœnæ temporalis, eam enim ma-
ximè significat, cum sit punitio peccati,
& quædam commutatio pœnæ debitæ,
in eam qua ex præcepto confessarij as-
sumitur.

Secunda pars ostenditur, quia duo sunt
in peccato, reatus culpæ, & pœnæ; prior
perfectè tollitur per absolutionem sa-
cramentalem, ergo satisfactio quæ sub-
sequitur, non habet nisi vim remittendi
pœnam. Sequela patet: nam potentia illa
est superflua, quæ tribuitur ad effectum,
qui perfectè ab alia causa producit, &
productus supponitur.

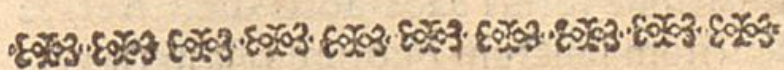
Præterea sacramentum Pœnitentiæ

per se institutum est, ad conferendam primam gratiam, non autem ad conferendam secundam, nisi per accidens, quatenus homo qui ad illud accedit, gratia sanctificante præditus est. At si satisfactio confert gratiam, confert per se secundam; quia supponit primam gratiam in absolute collatam, & dum postea impletur, necessario secundam producit: quia non potuit concurrere ad productionem primæ, cum nondum existeret. Dicendum ergo erit, sacramentum Pœnitentiæ per se duplicem gratiam producere; primam quidem per partes essentielles, secundam verò per partem sui integram, quæ est satisfactio actualis.

Dices, satisfactio sacramentalis non est tantum in vindictam præcedentium peccatorum, sed etiam in curationem & medicinam; ad quem effectum maximè necessaria est gratia. Respondeo, ad hoc posse sufficere gratias actuales, quas non opus est conferri dum impletur satisfactio; sed quando aliqua necessitas ingruit, idque vi sacramenti præteriti. Unde constat satisfactionem sacramentalem, non modo non producere gratiam habitualem, sed neque etiam auxilia actualia.

Hæc porro intellige de actuali satisfactione: nam quod spectat ad propo-

DE POENITENTIA. CAP. VI. 83
tum illud satisfaciendi, quòd aliàs dixi-
mus pertinere ad essentiam huius sacra-
menti, non dubito quia illud, vt sic, ad
dictos effectus suo modo concurrat.

CAPV.T VI.

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

SECTIO I.

*De ijs qua in Ministro requiruntur ordi-
ne, iurisdictione approbatione,
scientia.*

CONCLUSIO I.

NVLLUS potest validè conferre hoc sa-
cramentum, nisi sit Sacerdos,
habeatque iurisdictionem in foro inter-
no.) Prior pars est de fide definita in va-
rijs Concilijs, ac speciatim in Trident.
sess. 14. can 10. Potestque sufficienter pro-
bari ex verbis illis Ioan. 20. Accipite
Spiritus sanctum, quorum remiseritis
peccata, &c. ea enim intelliguntur de po-
testate remittendi peccata in Sacramen-
to Pœnitentiæ, idque non tantum quoad

D 6